

ELIÖKUNTALAISTEN MANIFESTI

Kevätpäivänä kuljen tuttua polkua.
Tuulee, melkein myrskyää, kuusenoksat ruotivat ilmaa, rungot myötäilevät.
Muistan vanhan arvoituksen:

Jos puu kaatuu metsässä eikä kukaan ole kuulemassa, kuuluuko siitä ääni?

Saavun mutkaan, tähyän oksien välistä metsäniitylle.

Ensin näen vain mustaa, sitten koko linnun.

Metso kulkee niityllä verkkaisesti, katse latvoissa tai rinnakkaistodellisuudessa, etsii taistelukumppania tai lemmenoveria, sivusilmällä huomaa minutkin.

Pysähdyn. Metso astelee kauemmas. Jatkan varovasti matkaa.
Metso seisoo niityn laidalla, lähtee sitten tulemaan kohti.

Ja minä juoksen.

Kun joutuu pakenemaan hurjistunutta luontokappaletta,
ymmärtää vastauksen vanhaan arvoitukseen:

Jos puu kaatuu metsässä, joku on aina kuulemassa. Jos ei ihminen, niin metso, hippiäinen, havukantojäärä, kekemuurahainen, sammalpunkki, kunttamato tai kuka tahansa muu luonnon mittaamattomasta kansasta. Kasvitkin reagoivat ääniaaltoihin.

Maailma on täynnä yksisoluisia olentoja, alkueliöitä, kasveja, sieniä ja eläimiä, kullakin omat elämänsäkänteensä, seikkailunsa ja suvantonsa. Luonnon asujaimisto on verkosto, jonka langat eivät ole kenenkään hyppysissä.

Silti ihmiskunnassa on laajalle levinnyt uskomus, että lajimme on luomakunnan kruunu, ravintoketjun huippu ja kehityksen päätepiste.

Jos keneltä tahansa toisen lajin edustajalta kysyttäisiin, se toteaisi meidän erehtyneen. Syömme, juomme, tarvitsemme suojaa, kannamme sisuksissamme mikrobeja, synnymme ja kuolemme, elämme auringon energian voimin, yhteyttävien kasvien armosta, samalla viivalla muiden kanssa.

Tuhansia vuosia sitten aloimme raivata ja aidata, kaivaa ja mullistaa.
Nyt luontokato ja ilmastonmuutos osoittavat, että luontoa ei voi voittaa.
Se on ilmaissut rajansa, meidän rajamme.

Voimme tiristää planeettaa, kunnes olemme itse paistuneet.
Tai voimme todeta, että olemme ymmärtäneet vihjeen.

Kukaan ei vaadi meitä muuttumaan. Kukaan ei anna meille viimeistä mahdollisuutta.
Saamme itse ratkaista, mitä teemme. Jokainen meistä on vastuussa ekokriisistä; jokainen pystyy päättämään, syveneekö vai keveneekö se.

Taivallamme planeetan pintaa pieninä rippusina, yhtä vähäisinä, yhtä lujasti elossa kuin kanssakulkijamme karhukaisista kuusenneulasnahikkaisiin, kevätlinnunherneestä kulorastaaseen. Kukin meistä saa tuokion ihmetellä avaruuden kolkkaan kehkeytynyttä kihinää ja tihinää, vikinää ja viserrystä, tohinaa ja temmellystä. Kukin meistä saa oman elämänsä ajan rakentaa katastrofin sijaan tulevaisuutta.

Entisaikoina meitä nimitettiin alamaiseksi, nykyään kuluttajiksi. Meistä on parempaan. Alamaisten kuluttajien sijaan olemme maapallon asukkaita, eliökuntalaisia.

Eliökuntalaisina haluamme, että

- planeetallamme ilmatila varataan ensisijaisesti linnuille ja hyönteisille, ei lentokoneille
 - maata kattavat laajemmalti kasvit kuin asfaltti ja rakennukset
 - meret, järvet ja joet ovat elämän lähteitä, eivät jätealtaita
- jokaisen eliökuntalaisen koti pyritään kaikin keinoin jättämään rauhaan, missä tahansa puunkolossa, maahuokosessa tai muussa sopukassa se onkin.

Eliökuntalaisina ja erityisesti ihmisinä haluamme, että

- ihmiskunta lakkaa tavoittelemasta sitä, mitä se ei tarvitse
- uhkakuvien ilmaannuttua ratkaisuja ei vain pohdita vaan ne myös toteutetaan.

Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi me eliökuntalaiset aiomme toimia. Jokainen meistä pystyy löytämään oman äänensä ja käyttämään sitä, omasta ja niiden puolesta, joiden kieltä ihminen ei ymmärrä.

Muinaisista ajoista asti ihmiset ovat maallaneet ja tarinoineet, soittaneet ja laulaneet. Näin me eliökuntalaiset teemme jatkossakin: kurotamme kohti kauneutta, joka orastaa mielikuvituksen horisontissa, uneksimme, tutkimme, teemme taidetta. Elämme unelman todeksi, näytämme esimerkkiä ja luotamme toisiimme.

Tulevaisuus ei ole niiden, jotka toisiaan tönien ahtautuvat bunkkereihin tai avaruusaluksiin. Tulevaisuus on koko eliökunnan.

Kevätpäivänä metsässä juoksen hetken metsoa pakoon. Se on kuohuksissaan.
Puita kaatamalla ja soita ojittamalla olemme pirstoneet sen maailman.
Metso ei ole hullu. Se on vain jäänyt yksin.

Kun pysähdyn katsomaan olkani yli, metso seisoo kaukana takanani kuin patsas.
Se on metsän omistaja, en minä, ei kukaan ihminen.

Jatkan matkaa, eikä metso enää seuraa.
Se on saattanut minut polulle, jota voi kulkea toisia häiritsemättä.
Polku johtaa tulevaisuuteen. Kaikkien polkujen tapaan se syntyy heti,
kun riittävän moni sitä kulkee.

Anni Kytömäki

